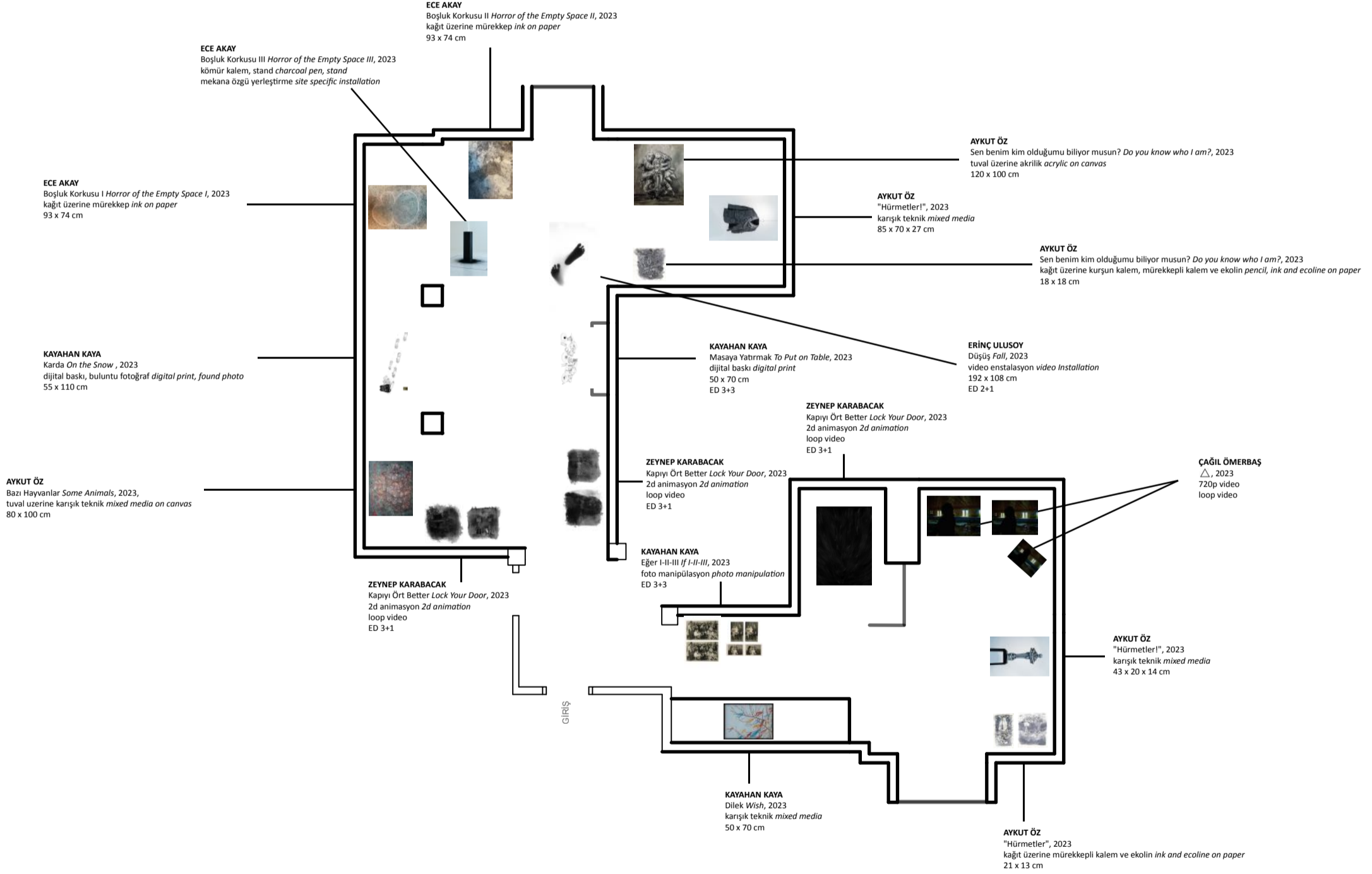

SİYAH BEYAZ

SİYAH
BEYAZ

F O B O S

AYKUT ÖZ
ÇAĞIL ÖMERBAŞ
ECE AKAY ŞUMNU
ERİNÇ ULUSOY
KAYAHAN KAYA
ZEYNEP KARABACAK

09.06.2023 - 01.07.2023

FOBOS Sergisi Üzerine Bir Düşünce
Pratiğinden Çıkan Cümleler ve

“Fobos, sen neden varsın?”

Sorusuna Dair Notlar

*Sentences from a Reflection Practice on the
PHOBOS Exhibition and Notes on the Question*

“Phobos, why do you exist?”

Dilek Karaaziz Şener

Söze, yaşamı ve yaşamın varlığını sorgulayan, bir uyumsuzun (yapılan yorumlara göre yüklenen bir sıfat ve fakat esasında söz konusu kişi, direnen insan ruhuna örnektir) mitiyle başlayalım. Kısaca, yorumlara uyararak, bir uyumsuzdan bahsedeceğiz; korku nedir bilmeden direnen bir beden ve ruhun inanılmaz öyküsünde, insan kendini bulur mu, empati geliştirerek “işte ben!” diyebilir mi, biraz üzerinde düşünmek gerekiyor. Mite kulak verirse, Sisifos Homeros’a göre ölümlülerin en bilgesi idi. Suçu ki bu günümüz için, gerçekten bir suç mudur, diye düşünmek gerek; Tanrıları kızdırmıştı. Tanrıların ve Tanrıçaların sonsuz yurdu Olimpos’ta hepsinin hem insani ruh, karakter, fiziksel özelliklerine sahip olması hem de tüm ölümlülerin kaderlerini belirleyecek ipleri ellerinde tutmaları oldukça absürt bir yaklaşım. Günümüz koşullarında mite dair kahramanların görünüşü veya savundukları, korudukları olgular güncelleme de bağlam olarak geçmişten günümüze düşünce bulutlarımız, yaşam mekanlarımız, aynı olaylar, kelimeler ve olgular arasında geziniyor. Hepimizin yaşam çemberi, ki bu alana yaşadığımız coğrafyadan tutun da iş ve sosyal yaşam örgüleri varıncaya kadar farklılaşsa da aslında aynı gökyüzünün altında kendi sınırlarımız ve etrafımıza çekilen her bariyerin dikleştiği yokuşlarda, mitin benzetmesinden yola çıkarak dağımızın tepesinde tıpkı Sisifos gibi sırtımızdaki her türlü boyuttaki, ağırlıktaki ve malzemedeki kayayı çıkarmakla cezalandırılmış gibiyiz. Taşı taşımak ya da taşımamak, işte bütün mesele bu!

Dağın tepesine varmak o kadar da kolay olmuyor kentin geniş caddelerinde, ara sokakların, karanlığa vurmuş kuytularında veya ıssız çöllerinde, bataklık arazilerinde! Dikkat ederseniz hepsinin birer metafor olarak karşımızda durduğunu ve cümlelerin doğa öykünmesinde insanın karşısına çıkan her türlü olguyu betimlediğini rahatlıkla çözebilirsiniz. Bilmeceyi çözmek de yine doğadan, doğayı gözlemlemekten geçiyor. Eğer şifreleri çözdüysek ki bu kesinlikle bir yaşamın sırrını çözmekle aynı anlamı taşımaz, aksine insan yaşarken statükoyu (status quo) derin hissettiğinde veya ensesindeki serinliği hep tedirgin veya korkuya dönüştüğünde, kendine yeni çıkış yolları ve kayaya rağmen dağın tepesini bir tünelin sonundaki ışık, bir umut, kısık ateşle yine de direnen bazen yeni yakılmış bazen de sönmekte olan mumu hissetmek ve görmek için çaba sarf etmeye, diğer bir deyişle mücadeleye başlıyor.

Sisifos, taşı dağın tepesine tam çıkardığı sırada taş aşağı yeniden yuvarlanıyor. Taşın ardından bakan Sisifos aşağı inip tekrar taşı çıkarmaya çalışıyordu. Söz konusu durum böylece devam eder, taş geldiği yere dönmek için çıktığı zirveden gerisingeriye yuvarlanarak aşağı iner; Sisifos yılmadan yeniden yeni durumuna doğru taşı itekleyerek, bin bir zahmet ve engelle savaşarak, “mevcut durumu” yerinden etmeye çalışır. Bir durumun statüko olması için geçmişten beri yaşanıyor olması gerekir. Taşın durduğu yer geçmiş ve şimdiki durumsa gelecektir ve orası da dağın tepesidir. Kuşkusuz zirveye çıkıldığında, yüklerle birlikte kat edilen yol, tabi ki son olmayacaktır. Ancak gidilmesi ve ulaşılmaması gereken bir hedeftir. Bir süre sonra yeniden “yeni” denen durum da eskiden beri yaşanana dönüşecek, rutinleşecektir. Amacımız ezberleri kırmak değil midir?

Albert Camus’ye (1913-1960) göre Sisifos karakteri bir kısır döngü yaşamaktadır. Esas olarak bu döngüyü trajik yapan ise kahramanın her deneyiminde tekrar düşeceğini bile bile taşı çıkarmaya gayret etmesidir. Buna rağmen her çıkış ve düşüş aynı olmayacaktır, benzerlik yüklemelerde, değişen ise yüklemelerle birlikte hareket eden eylemin bağlamındadır.

Korkuya rağmen mücadele, kısır döngüye karşılık sabır! Antik Yunan’ın kahramanı Sisifos’a kadar gitmeye gerek yok dersiniz, evet haklısınız; günümüzde de hepimiz düşeriz ve kalkarız, sonra düşeceğimizi bile bile yine aynı yoldan, aynı sistemden, aynı sorunlardan geçmeyi nedense hep bir keyif ile acı arasına sıkışan değişik bir atmosferle yeniden deneriz. Belki de yaşamın kaynağı bu ince yokuşun bir yerlerinde gizlenen ince çizgidedir ki o çizgi hep bir yerlerde saklanır. Varlığı bilinir ve fakat bedenen bir türlü ortaya çıkmaz. Oldukça karamsar bir tabloya baktığımızı ve biraz sıkıldığımızı hissedebiliyoruz. Amaç da bu zaten, karamsarlıkla, korku/larla yüzleşmeyle hepimiz bir şekilde Camus’nün Sisifos ile “absürt/saçma” kavramının mümkün kılındığı noktaya asılıyız. Yaşamın beyhudeliğinin bilincindeyiz ve fakat inanç sistemlerinin temelini oluşturan bu olguyla, yaşama, insanın kısa hayat çizgisine anlam verildiğini de unutmamak gerekir.

Aykut Öz, Çağıl Ömerbaş, Ece Akay, Erinç Ulusoy, Kayahan Kaya ve Zeynep Karabacak, hepsinin nerede, nasıl doğdukları, aidiyetleri, inandıkları, düşündükleri, farklı eğitimleri bir yana ortak dilleri olan güncel sanat söz konusu olduğunda, bu diller üstü alanda birer Sisifos olduklarını söylemek sanırım, yanlış olmayacaktır. Dağın tepesinden kayanın düştüğünü görebilen, inişi sırasında düşkün durumunun bütün enginliğini bilen kendi alanlarında, düşünsel disiplinlerinde ayrı ayrı bilgiler. Bizlere günümüz dünyasında yaşananlar ve yaşadıklarından kaynaklı tüm eleştirel yaklaşımlarına dayalı malzeme, kavram ve teknik düzende bir bakıma sabrın ne’liğini öğretiyorlar. Sanatçıların ortak doktrini “pes” etmenin doğru bir yol olmadığıdır. Tepelere doğru tek başına didinmek bile bir insanın yüreğini doldurmaya yeter!

Dağın zirvesine omuzlarında olanca ağırlıkla tırmanmak her şeyden önce cesaret ve bununla birlikte korkuyu da beraberinde getirir. Cesaretle başlayan, korkuyla tedirginlik sürecine evirilen sürecin sonu sabrın derinliklerine ulaşmaksa eğer bir diğer Tanrı’nın mitine uğruyoruz. Sisifos’u cezalandıranlardan birisi de Fobos muydu, bilemiyoruz. Fobos, Antik Yunan’da korku anlamına gelmektedir. Ares ile Afrodit’in oğlu olan Fobos korkunun ve korkma duygusunun Tanrısıdır.

Fobos sergisi, itaatle itaatsizlik arasında sıkışan bireylerin dış görünüşlerindeki ceket metaforundaki düzeni/düzensizliği, aile içindeki anne ve baba modelinin üzerinden ailelerin tedirgin edici görüntülerdeki hallerini, hayata bakmaya çalıştığımız eğlenceli noktadaki boşluğu çerçevelemeye çalışan eylemlerimizi, görünür kılmaya çalışılan hiçliğin bir çeşit rutin motiften nasıl değişerek hayata sızdığını, mekana öykünen sanatçının buzlu camlar ardına gizlediği sırları, buluntu fotoğraflarda kimlikten öte kimliksizlikle bütünleşen görüntüleri, görünmeyen karanlıklarından çıkarak kendi griliğinde nasıl yeniden görünmez kılındığını irdeleyen, günümüz hallerine ortak bir mekanda kendi dünyalarından uzanan sanatçıların çok yönlü bakışlarının irdelenmesidir.

Korkular hayatımızın her anında, her yerinde ve farklı zamanlarında karşımıza çıkıyor. Bir korku tüneline geçiyoruz çoğu zaman, belki de çocukluğumuzun geçtiği kurgu oyun alanları olan Lunaparkların korku tünellerinde eğlenirken, gerçeğin tünellerini çoğu zaman o yaşlarda bilemiyoruz. Ta ki zaman geçip, yıllar eklendikçe yaşama, korkular da eğlence tüneline çıkarak gerçek yüzleri olan evhamları, bazen de daha ileriye giderek anksiyete görünümünü giyerek hayatımıza dahil olmaya başlar.

Let's start with the myth of a misfit (an adjective that is applied according to the interpretations, but in fact the person in question is an example of a resisting human spirit) who questions life and the existence of life. In short, following the interpretations, we will talk about a misfit; in the incredible story of a body and soul that resists without fear, one has to think about whether one can find oneself, develop empathy and say "that's me!". If we listen to the myth, Sisyphus was the wisest of mortals according to Homer. His crime, and one must wonder if this is really a crime today, was that he angered the Gods. It is quite an absurd approach that in Olympus, the eternal home of the Gods and Goddesses, all of them have human soul, character and physical characteristics and yet they hold the strings that will determine the fate of all mortals. Although the appearance of the heroes of the myth or the facts they defend and protect are updated in today's conditions, in terms of context, hover among our thinking clouds, our living spaces, the same incidents, words and phenomena from the past to the present. Although the circle of life of all of us differs from the geography we live in to the patterns of work and social life, in fact, under the same sky, on the slopes made steeper by our own borders and every barrier drawn around us, we seem to be punished to remove the rock of any size, weight and material on our backs, just like Sisyphus on the top of our mountain, based on the analogy of the myth. To carry the stone or not to carry the stone, that is the question!

It is not so easy to reach the top of the mountain in the wide streets of the city, in the dark nooks and crannies of the alleyways, or in the desolate deserts and swampy lands! If you pay attention, you can easily figure out that they are all metaphors and that the sentence describes all kinds of phenomena that people encounter in the emulation of nature. Solving the riddle is also based on nature and observing nature. If we have solved the codes, which is certainly not the same as solving the secret of life, on the contrary, when one feels the status quo deeply or when the coolness around one's neck turns into uneasiness or fear, one starts to make an effort, in other words, to struggle, to find new ways out and to feel and see the top of the mountain despite the rock, the light at the end of a tunnel, a hope, the candle that is sometimes newly lit and sometimes dying and still resists with its low flame.

Just when Sisyphus carries the stone to the top of the mountain, it rolls down again. Looking after the stone, Sisyphus tries to go down and pick it up again. The situation continues this way, the stone rolls back down from the summit to return to where it came from; Sisyphus tries to dislodge the "status quo" by tirelessly pushing the stone towards its new state, fighting against a thousand inconveniences and obstacles. For a situation to be the status quo, it must have existed since the past. The past is where the stone is and the present circumstance is the future, which is the top of the mountain. Of course, once at the top, the road traveled with the load will not be the end. But it is a goal to be traveled towards and reached. After a while, the so-called "new" situation will turn into the old one and become routine. Don't we aim to break the routines?

According to Albert Camus (1913-1960), the character of Sisyphus lives in a vicious circle. Actually, what makes this cycle tragic is that the protagonist endeavors to remove the stone, knowing that it will fall again each time he tries. Nevertheless, not every ascent and fall will be the same; the similarity is in the predicates, and the change is in the context of the action that moves with the predicates. Struggle in spite of fear, patience against the vicious circle! If you say that there is no need to go

all the way back to Sisyphus, the hero of Ancient Greece, you are right; today, we all fall and get up, and then, knowing that we will fall, we try again to go through the same path, the same system, the same problems, with a different atmosphere that is always squeezed between pleasure and pain. Perhaps the source of life lies in the thin line hidden somewhere on this thin slope, which is always hidden somewhere. Its existence is known, but it never manifests physically. We can feel that you are looking at a very pessimistic picture and you are a bit bored. That's the point, by confronting pessimism and fear, we are all somehow hanging on to the point where Camus' Sisyphus and the concept of "absurd/absurdity" are made possible. We are aware of the futility of life, but we should not forget that this phenomenon, which forms the basis of belief systems, gives meaning to life, to the short lifeline of human beings.

I suppose it would not be wrong to say that Aykut Öz, Çağıl Ömerbaş, Ece Akay, Erinç Ulusoy, Kayahan Kaya and Zeynep Karabacak are Sisyphus in this supra-linguistic field when it comes to contemporary art, which is their common language, let alone where and how they were born, how they belong, what they believe, what they think and their different educations. Separate sages in their own fields, in their own intellectual disciplines, who can see the rock falling from the top of the mountain, who know the entire vastness of the fallen state during their descent. In a way, they teach us what patience is in the material, conceptual and technical order based on all their critical approaches arising from what is happening in today's world and what they have experienced. The common doctrine of the artists is that "giving up" is not the right way. Even struggling alone towards the hills is enough to fill one's heart!

Climbing to the top of the mountain with all the weight on one's shoulders brings courage and with it fear. If the end of the process that starts with courage and evolves into a process of fear and uneasiness is to reach the depths of patience, we are visiting the myth of another God. We do not know if Phobos was one of those who punished Sisyphus. Phobos means fear in Ancient Greek. The son of Ares and Aphrodite, Phobos is the God of fear and the feeling of being afraid.

The exhibition Phobos discusses the order/disorder in the jacket metaphor in the appearance of individuals caught between obedience and disobedience, the unsettling images of families through the mother and father model in the family, our actions that try to frame the emptiness in the fun spot where we try to look at life, and how the nothingness that is tried to be made visible changes from a kind of routine motif and seeps into life, the secrets hidden behind frosted glass by the artist who emulates space, the images that are integrated with anonymity beyond identity in found photographs, how the invisible is made invisible again in its own grayness by emerging from the darkness of the invisible, and the multifaceted perspectives of artists who reach today's circumstances from their own worlds in a common space.

Fears appear in every moment and point of our lives, at different times. We pass through a tunnel of fear most of the time, perhaps while having fun in the fear tunnels of amusement parks, the fictional playgrounds of our childhood, we often do not know the tunnels of reality at that age. As time passes, fears come out of the tunnel of fun and start to enter our lives by wearing their real faces, the suspicions and even anxiety sometimes.

Fobos sergisinin sanatçılara sorduk:

“Neden Fobos?”

We asked the artists of the Phobos exhibition:

“Why Phobos?”

AYKUT ÖZ
Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Do you know who I am?, 2023
kağıt üzerine kurşun kalem, mürekkepli kalem ve ekolin pencil, ink and ecoline on paper
18 x 18 cm

AYKUT ÖZ

2013 yılında çizdiğim bir eskizden kaynaklı olarak Fobos adlı bu yeni grup sergimizde daha çok kavramı “itaat” üzerine odaklandım. Bu bağlamda da Primo Levi’nin sözünü anımsadım.

“Canavar diye bir şey var. Ama sayıları gerçekten tehlike arz etmek için oldukça az. Esas tehlikeli olanlar sıradan insanlar. Hiç tartışmadan itaat etmeye ve inanmaya hazır, memur zihniyetli insanlar.”

Primo Levi (Frederic Gros’un İtaat Etmemek adlı kitabından)

Aslında belki de sergideki işimin içeriğine inerek şunu söylemek mümkün; “bir otorite karşısında ne yapacağını bilememe, durumu”. “İtaat etmeme” sorusunun karşısına, “itaat etme” sorunsalını koyuyoruz. Tepkisizliğin, edilgenliğin ve dinginliğin ardında çokça fırtınaları hepimizin yaşam kıyısında geziniyor. Dinamikler hepimizi şoke ediyor veya uyumluyuz izlenimi veren hallerimizle hepimizde bir alışma durumu söz konusu oluyor. Minör ölçekte birey, bireyin ayağı dolaşırken otorite karşısında bir dalga etkisiyle majör ölçekte toplumlar etkileniyor. Benim hikâyem tüm bunların çevresinde bir ceketin görüntüsünde ve ceplerinde görünür kılınıyor.

Based on a sketch I drew in 2013, I focused more on the concept of “obedience” in this new group exhibition titled Phobos. In this context, I recalled Primo Levi’s quote.

“Monsters exist. But too few to be really dangerous. The ordinary people are the real dangerous ones. People with a civil servant mentality, ready to obey and believe without argument.”

Primo Levi (From Frederic Gros’s Disobey)

Actually, perhaps if we analyze the content of my work in the exhibition, it is possible to say that; “the state of not knowing what to do in the face of an authority”. We put the problematic of “obeying” against the question of “disobeying”. Behind unresponsiveness, passivity and serenity, many storms are hovering on the shores of our lives. We are all shocked by the dynamics, or we all become accustomed to with our seemingly harmonious states. On a minor scale, the individual, while one is at their wits ends, societies are affected by a ripple effect against authority in a major scale. My story is made visible in the image and pockets of a jacket around all these.

ÇAĞIL ÖMERBAŞ
△, 2023
720p video
loop video

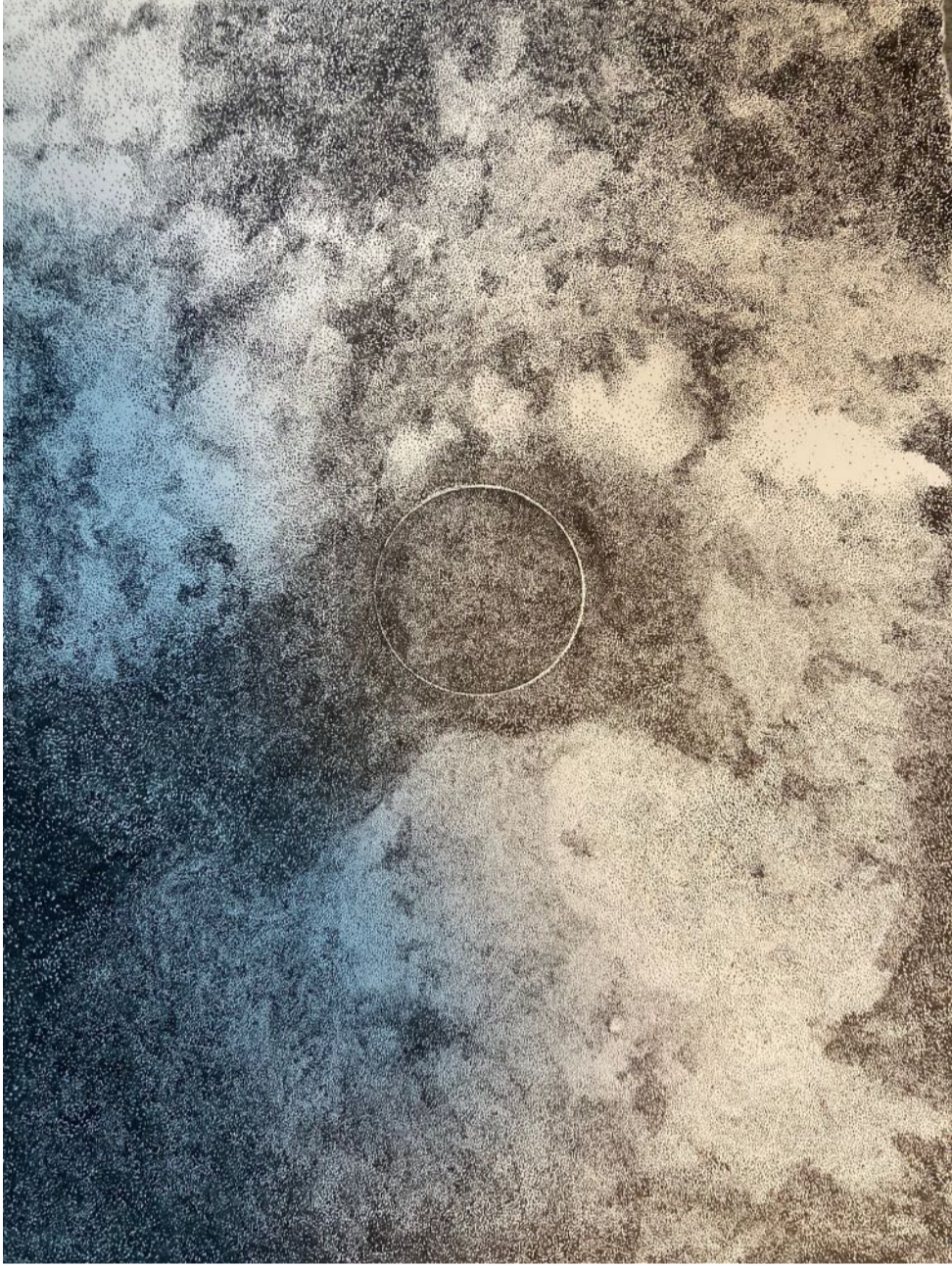
ÇAĞIL ÖMERBAŞ

Zihni bir hapisane olarak kabul etmek, insanın gelişime kendini kapatmasıdır. Oysa zihin bir hücre gibi hapis tutulmadığımız, içinde kaybolduğumuz bir alan. Zihni hapisane yerine labirente benzetmeli belki de. Labirent zihinde bütünlüğümüzü arıyor, farklı odalara girip çıkıyoruz. Bazen, çözüme yaklaştığımız yanılgısı, bazen de daha çok kaybolduğumuzu hissediyoruz. Sanki diğer insanlar kendi labirentlerinin merkezlerine ulaşmışlar gibi, sosyal ilişkiler kurduğumuz insanlar ve kurumlar bize yol göstermek için çabalıyorlar. Onların yön tabelaları ise önümüzdeki yolları çatallandırmadan öteye gitmiyor. Ulaşmaya çalıştığımız labirentin merkezi elbette koşulsuz tek bir gerçek değil. Bence başkasının aktarılabilirdiği bir gerçeklik de yok zaten; bütün varlıkların labirenti farklı algoritmalarla kuruluyor. Bize aktarılan labirent hikayeleri, seçilmiş bir gerçekliğin temsilinden başka bir şey değil. Farklı zaman ve mekânlarda kurulmuş labirentin duvarlarına çarpan ekolar. Fotoğraf ve videonun gerçekle bir ilgisi yoktur, sadece bu yankıları (ekoları) biriktirirler. Ekoların kaynağını asla bilemeyiz, sadece tahmin edebiliriz. Labirentin içinde ilerlerken yankıların yolumuzu değiştirmesi bazen rahatlatıcı çoğu zaman da tedirgin edicidir. Bir babanın çocuğuna öğüdü gibidir.

Fobos kozmiktir. Evrenin uçsuz bucaksızlığı içinde ufacık bir noktayız ve hiç de kontrol elimizde değil. Küçücük ve değersiz hayatlarımızı planladığımızı sandığımız bir anda evren bize hiç tahmin etmediğimiz oyunlar oynar. Mesela bir göktaşı gelir ve düştüğü yerde geçmişin ve geleceğin bir önemi kalmaz. Kozmik korku, ölüm gibi gözümüzün önünde saniyeler içinde geçen fragmanlar bütünü olur.

Accepting the mind as a prison is to close oneself to development. However, the mind is a space where we are not imprisoned like a cell, but we get lost in it. Perhaps we should liken the mind to a labyrinth instead of a prison. In the labyrinth mind, we search for our integrity, we enter and exit different rooms. Sometimes we have the illusion that we are getting closer to the solution, sometimes we feel more lost. As if other people have reached the centers of their labyrinths, the people and institutions with whom we have social relations are trying to show us the way. Their signposts, on the other hand, do no more than fork the roads ahead. The center of the labyrinth we are trying to reach is of course not a single unconditional truth. In my opinion, there is no other reality that can be transmitted; the labyrinth of all beings is built with different algorithms. The labyrinth stories that are transmitted to us are nothing but the representation of a chosen reality. The echoes hitting the walls of the labyrinth built in different times and places. Photography and video have nothing to do with reality, they only accumulate these echoes. We can never know the source of the echoes, we can only guess. As we move through the labyrinth, it is sometimes comforting and often unsettling when the echoes change our path. It is like a father's advice to his child.

Phobos is cosmic. We are a tiny dot in the vastness of the universe and we are not in control at all. Just when we think we have planned our tiny and insignificant lives, the universe plays tricks on us that we never imagined. For example, a meteorite strikes and where it falls, the past and the future become irrelevant. The cosmic horror, like death, becomes a series of fragments that pass before our eyes in a matter of seconds.

ECE AKAY
Boşluk Korkusu I-II Horror of the Empty Space I-II, 2023
kağıt üzerine mürekkep ink on paper
93 x 74 cm

ECE AKAY

Fobos'a eğlenceli taraflarından da bakmaya çalıştık, tüneller, bir taraftan da hayali kahramanlar ama en sonunda serginin kavramına doğru evrildi. Çok uzun zamandır hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum. Eylül 2022'de yaptığım kişisel sergimden sonra böylesi bir süreçte ilerlemeye başladım. Zihnimi boşaltmak veya bomboş olması... Uzun zamandır bir heykeltarihi olarak boşluğu çerçevelemeye çalışıyorum, boşluğu çerçeveleyerek görünür kılmak benim boşlukla olan diyalogum. Bir taraftan da boşluğun ne kadar değerli olduğunu, bizim aslında nesne üretmek değil boşluğu görünür kılmamızın esas sorunumuz ve çalışmalarımızla eyleme dökülmesi olarak kabul ediyorum. Bu benim felsefem, sanatıma ve ürettiklerime düşünsel bakışım ve böyle hareket ediyordum. Kendim de boşluktaydım ve kararsızdım. Ne yapabiliyordum, ne çizebiliyordum vs; tüm bunlarla bu tür sorularla baş başaydım ve bir pattern yaparak başladım. Oldukça meditatif, anlam yüklemeyen sadece formla ve onun verdiği hislerle hareket ettim. Sonrasında doluluk belirmeye başladı. Sanat Tarihi'nde var olan bir noktaya geldiğimi fark ettim ki bu da "boşluk" korkusuydu. Bir süsleme sevdası diyebiliriz ama bu zihnimi gerçekten boşaltıyor. Düşündüğüm bir şey yoktu, dolduruyor olmanın keyfini yaşadım, sürekli olarak... Bittikten sonra sanki bir boşluğun daha doğrusu bir nesnenin izi kalmıştı. Yumurta gibiydiler ve o yumurtalar oradan kalktığında daha sararmış, ölü bir iz buluyorduk sanki. Bu sefer sanatın diliyle başladığım bu süreç kendime ayna tuttu ve boşluk korkusunun kendimde olduğunu keşfetmeye başladım. Çok farklı uçlara doğru gittim. Kendimde boşluk nedir veya bu boşluk ne anlama gelir, tek bir yanıtı var: Ağıt.

Fobos, ağıttır. Doluluk üzerinden tanımlamak daha kolaydır hayatı. Çünkü boşluk korku üretir. Birey kendini doluluk üzerinden tanımladığını sanırken, en çok yokluk öğretir. Doluluk bir gün biter. Güzel olan her şey kendini yokluğa bırakır.

We tried to see Phobos from the playful side, the tunnels, the imaginary heroes on the one hand, but eventually they evolved into the concept of the exhibition. I have been trying not to think about anything for a very long time. After my solo exhibition in September 2022, I started to move forward in such a process. Emptying my mind or its being empty... As a sculptor, I have been trying to frame the void for a long time, making the void visible by framing it is my dialogue with the void. On the one hand, I also accept how valuable the void is, that our main problem is not to produce objects, but to make the void visible and to put it into action with our works. This is my philosophy, my intellectual approach to my art and what I produce, and this is how I was acting. I was in a void and undecided in myself. What could I do, what could I draw, etc.; I was alone with all these questions and I started by creating a pattern. It was quite meditative, I acted only with the form and the feelings it gave me, without attributing meaning. Then the fullness started to appear. I realized that I had reached a point that exists in Art History, which was the fear of "emptiness". We can call it a love of ornamentation, but it really empties the mind, my mind. There was nothing I was thinking about, I experienced the pleasure of filling constantly... When they were finished, it was as if there was a trace of a void, or rather an object. They were like eggs and when those eggs were removed, it was as if we were finding a more yellow, dead trace. This time, this process that I started with the language of art held a mirror to myself and I started to discover that the fear of emptiness was in myself. I went to very different extremes. What is emptiness in myself or what does this emptiness mean, there is only one answer: Lament.

Phobos is a lament. It is easier to define life through fullness. Because emptiness produces fear. While the individual thinks they define themselves through fullness, absence teaches the most. Fullness ends one day. Everything beautiful leaves itself to absence.

ERİNÇ ULUSOY
Düşüş Fall, 2023
video enstalasyon video Installation
192 x 108 cm

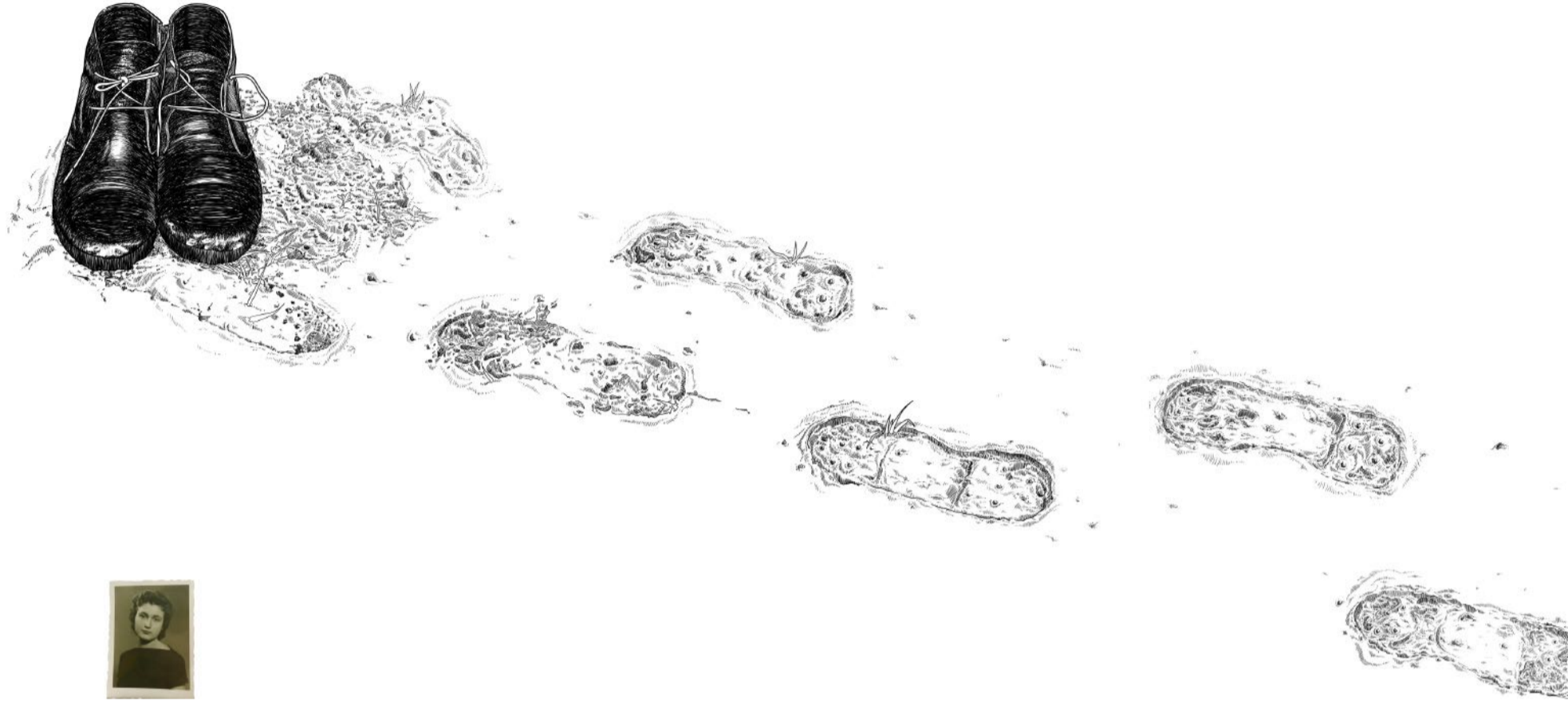
ERİNÇ ULUSOY

Mekâna öykünmeyi seviyorum, bu nedenle öncelikle Fobos sergisi söz konusu olduğunda işlerimle birlikte mekânı nasıl bir öyküye dönüştürebilir diye düşündüm. En önemlisi de mekânla giriştiğim bu öykünme ve öyküleme sürecinin sergi kavramına nasıl uyarlanması gerektiğiydi. Bir hikâye ortaya çıkardım ve hayatının son 15 dakikasını yaşayan bir kadın karakterin etrafında dönen bir hayat sonu hikâyesine odaklandım. Kendi mekânında hayatının son 15 dakikasını yaşıyordu.

Fobos ölüme karşı duyulandır. Sıkışmışlık halinden doğar, kuşatılmışlık durumundan beslenir. Kendi kendini büyütür ve bireyi sarmalar. İnsan var olmamayı kendi mi tercih eder yoksa bu duruma “itilir” mi? Gerçekten kim daha güçlüdür? Karar veren mi yoksa iten mi? Tüm bu soru işaretleri dönerken son bir soru belirir. Fobos izleyenin mi yanındadır yoksa düşenin mi arkasında?

I like to emulate the space, so first of all, for the Phobos exhibition, I thought about how I could turn the space into a story with my works. The most important thing was how this process of emulation and narration with the space should be adapted to the concept of the exhibition. I came up with a story and focused on an end-of-life story revolving around a female character living the last 15 minutes of her life. She was living the last 15 minutes of her life in her own space.

Phobos is the feeling against death. It arises from a state of being trapped, it feeds on a state of being besieged. It grows itself and wraps the individual. Does one choose not to exist or is one “pushed” into this situation? Who is really stronger? The one who decides or the one who pushes? As all these question marks swirl, one last question arises. Is Phobos on the side of the watcher or behind the fallen?

KAYAHAN KAYA
Karda On the Snow , 2023
dijital baskı, buluntu fotoğraf digital print, found photo
55 x 110 cm

KAYAHAN KAYA

Buluntu fotoğraflarla çalışıyorum. Bu, ister istemez beni bir sürü hikâyenin merkezine götürüyor. Bir portre, bir aile fotoğrafı, bir sokak fotoğrafı, esasında benim için önemli olan arşivsel bir derinliğe dalıp yüzmek yerine, tüm bu buluntu fotoğraflardan ne çıkarabilirim kaygısıyla çalışmalarımı yönlendiriyorum. Özellikle arşivden veya aile belleğinden uzak duruyorum. O hikâyeler yaşanmış ve tek bir albümde toplanmıştır. Antika pazarlarına veya sahaflara gittiğimde bir aile albümü varsa oradan fotoğraf alamamaya çalışıyorum. Çünkü hem bütünselliği hem de aile belleğini bozan bir eylem olacaktır eğer albümden bir veya daha fazla fotoğraf alırsam. Daha çok rastgele bir araya gelmiş kolilerin içindeki fotoğraflara bakmaya çalışıyorum. Bozuk fotoğraf, tuhaf bir kadraj tüm bunlar benim aradığım farklılıklar arasında, aile albümü söz konusu olduğunda bu tür fotoğrafların daha çok arşiv, bellek incelemesinde yer alması gerektiğine inanıyorum. Fobos fikri doğduğunda fotoğraflardaki tuhaflıklar ne olabilir diye düşünmeye başladım. Hatta kafam o yönde çalışmaya başladı diyebilirim. Bir konuşma ve hikâye dikkatimi çekti ve buna odaklandım: Geçmiş. Bir arkadaşımın geçmiş söz konusu olduğunda bir an duraksaması, ama tedirgin ruh haliyle birlikte önündeki bardağından bir yudum alması, tedirgin duraksamaya rağmen, yeniden bizim aramıza dönmesini gözlemledim. Bu tür an'lar benim fobos'u düşündüğümde ve sergi sürecine dahil ettiğimde beslediğim noktalar olmaya başladı.

Zihin geçmiş anıları hatırlamak istediği gibi hatırlar ve onu gerçekliğinden koparabilir. Kişisel belleğimizde kendi yaşadığımız olaylar bile sonradan yanıltıcı hale gelebilir. Bazen bu bağlamından kopmuş anılar bir hatırlatıcı olarak fotoğraf ile karşımıza çıkar. Çalışmalarında bir korku kaynağı olarak belirsizliği, geçmiş hikayelerin bilinmezliği ile birleştirerek; izleyicilerin alternatif hikayeler üretmesini amaçlıyorum.

I work with found photographs, which inevitably takes me to the center of many stories. A portrait, a family photo, a street photo, in fact, what is important to me is to direct my work with the concern of what I can extract from all these found photographs instead of diving into an archival depth. I especially stay away from the archive or family memory. Those are real stories and collected in a single album. When I go to antique bazaars or second-hand book sellers, if there is a family album, I try not to buy those photographs, because if I take one or more photographs from the album, it will be an action that disrupts both the holism and the family memory. I try to look at the photographs in randomly assembled boxes. A distorted photograph, a strange frame, all these are among the varieties I look for. When it is a family album, I believe that such photographs should be included in more archival and memory studies. When the idea of Phobos was born, I started to think about what the oddities in the photographs could be. I can even say that my mind started working in that direction. A conversation and a story caught my attention and I focused on it: The past. I observed that a friend of mine paused for a moment when the past was mentioned, but took a sip from the glass in front of them with an uneasy mood, and despite the uneasy pause, they focused on us again. Such moments started to be the points that I was fed when I thought about Phobos and included in the exhibition process.

The mind remembers past memories as it wants to remember them and can detach them from reality. Even the events we experience in our personal memory can later become misleading. Sometimes these decontextualized memories appear in photography as a reminder. In my work, I combine uncertainty as a source of fear with the unknowability of past stories and I aim for the viewers to produce alternative stories.

ZEYNEP KARABACAK
Kapıyı Ört Better Lock Your Door, 2023
2d animasyon 2d animation
loop video

ZEYNEP KARABACAK

Tekinsizlik, "görünmeyenin görünür kılınması", bastırılan "şey" lerin başkalaştığı ancak öteden beri tanıdık olan, beklenmeyen, öngörülemeyen, muğlak, "rahatsız eden" in gün yüzüne çıkma durumunun bireyin kontrolü olmaksızın biçim değiştirerek temsil edilebilir hale gelmesi durumudur. Bu bağlamla düşündüğümüzde, tekinsizlik denilen olgu, bireyin, nesnenin ve mekânın karanlık ve rahatsız edici tarafına işaret eder. Dışarıda olanla, alışılmış algının, bilişin ve deneyimin ötesinde kalan şeylerden büyülenmesiyle ilgilidir. Fobos sergisi benim için işlerimin içeriğindeki kendi düşüncelerimin bir yansımasıdır. İşlerimi, tekinsiz, tuhaf, absürt, var olmaması gereken yerde olan gibi kavramlarla ilişkilendirerek, bir bakıma kendi gerçek dünyamızdaki gölgede kalanlarla, bilinçli olarak birey veya toplum tarafından gölgede bırakılan tekinsiz alanlarla ilgileniyorum.

The uncanny is the "making visible of the invisible", the situation in which repressed 'things' are transformed but they familiar; unexpected, unpredictable, ambiguous, "disturbing" come to light and become representable by changing form without the individual's control. When we think in this context, the phenomenon called the uncanny points to the dark and disturbing side of the individual, the object and the space. It is about the fascination with what is out there, with what is beyond conventional perception, cognition and experience. For me, the Phobos exhibition is a reflection of my own thoughts in the content of my work. By associating my work with concepts such as the uncanny, the bizarre, the absurd, the place where it shouldn't exist, in a way I am interested in the one that remain in the shadows in our own real world and the uncanny spaces that are consciously left in the shadows by the individual or society.

F O B O S

siyah beyaz sanat galerisi www.galerisiyahbeyaz.com galerisiyahbeyaz@gmail.com

ankara Kavaklıdere sok. 3/1-2 Şili Meydanı Kavaklıdere 0312 467 7234

istanbul Atatürk Oto Sanayi 2.Kısım 26.sok üst kat no:1051 Maslak

çeviri translation esin aykanat avcı **tasarım design** umut sur